



Arrest

nr. 189 904 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Senegalese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X, X, X en X, op 10 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot beëindiging van het verblijfrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 16 juli 2005 in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Hij dient op 1 augustus 2005, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in, die op 3 januari 2006 wordt goedgekeurd.

1.2. Op 15 september 2008 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en de Belgische onderdaan.

1.3. Verzoekers – die samen reeds twee kinderen hebben geboren buiten het huwelijk in respectievelijk 1999 en 2001 – treden op 24 maart 2009 in Senegal in het huwelijk. Op 27 oktober 2009 dient verzoekster voor haarzelf en de kinderen aanvragen in tot afgifte van visa gezinshereniging om verzoeker in België te voegen. De gevraagde visa worden op 7 januari 2010 toegestaan en verzoekster en de kinderen komen op 2 maart 2010 België binnen.

1.4. Op 13 augustus 2011 krijgen verzoekers nog een tweeling.

1.5. Op 10 maart 2015 bevestigt het hof van beroep van Leuven een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 6 januari 2014 tot nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoeker en de Belgische onderdaan wegens schijnhuwelijk. De nietigverklaring van het huwelijk wordt op 25 augustus 2015 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

1.6. Bij schrijven van 12 oktober 2016, betekend op 3 november 2016, worden verzoekers uitgenodigd alle documenten en elementen aan te brengen die zij nuttig achten in het kader van een onderzoek naar het al dan niet behoud van het verblijfsrecht en dit gelet op artikel 74/20, §§ 2 en 3 (verzoeker) en artikel 74/21, §§ 2 en 3 (verzoekster) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 februari 2017 beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 9 maart 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“Er wordt een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene(n) - zonder een bevel het grondgebied te verlaten - op basis van Artikel 74/20§2 VW (Vreemdelingenwet of VW) "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben, bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met zijn land van herkomst.

Betrokkene zou volgens zijn verklaringen sinds 1998 illegaal in België verbleven hebben. Tijdens deze periode verwekte hij 2 kinderen ([K. B.] geboren in 1999 en [K. F.] geboren 2001) bij een Senegalese vrouw genaamd [B. A.] [RR....]. Op 22.04.2002 vroeg betrokkene een C-visum (zaken) aan via de Belgische diplomatieke post in Dakar. Betrokkene respecteerde na aankomst op het grondgebied de duur van zijn visum niet en diende op 13.01.2005 een regularisatieaanvraag in op basis van het toenmalige Art 9-3VW. Op 30.05.2005 werd deze aanvraag aan betrokkene geweigerd met een bevel het grondgebied te verlaten. Op 07.06.2005 diende hij een nieuwe aanvraag op basis van Art 9-3 VW in, deze werd zonder voorwerp verklaard op 10.03.2006.

Betrokkene gaf geen gevolg aan de beslissing van 30.05.2005 en trad op 16.07.2005 in het huwelijk met de Belgische [R. S.] [RR. ...]. Op 01.08.2005 diende hij een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19) teneinde een verblijfstitel te verwerven op basis van het toenmalige Art 40 VW(gezinshereniging met Belgische onderdaan). Hij werd dezelfde dag ingeschreven in het Vreemdelingenregister (V.R.) en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie (AI). Op 03.01.2006 werd de aanvraag tot vestiging toegestaan; ten gevolge werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (I.K. Vrm) en ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R.) Op 24.02.2006 eindigde de samenwoning en vanaf 30.03.2007 was betrokkene op basis van de gegevens van het Rijksregister alleenstaande. Op 15.09.2008 scheidde hij uit de echt bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven (overgeschreven in de registers op 08.01.2009) en op 29.01.2009 werd hij in het bezit gesteld van een C- kaart (thans geldig tot 21.11.2018).

Op 24.03.2009 trad hij te Senegal opnieuw in het huwelijk met [B. A.]. Op 27.10.2009 vroeg zij samen met hun 2 kinderen een visum gezinshereniging aan teneinde haar echtgenoot en vader van de kinderen in België te vervoegen op basis van Art 10 VW (gezinshereniging met een derdelander). Op 02.03.10 komt zijn gezin aan in België, na 3 jaar van tijdelijk verblijf A- kaart zijn de echtgenote en kinderen thans in het bezit van onbeperkt verblijf / B-kaart (thans geldig tot 03.04.2018).

Op 13.08.2011 werd het koppel nogmaals ouder van een tweeling ([K. N. en K.] dewelke bij geboorte werden ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R.) en dus de administratieve situatie van hun vader volgen.

Op 10.03.2015 heeft het Hof van Beroep van Leuven (2014/AR/461 het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 06.01.2014(13/475/A) bevestigd en heeft zo het huwelijk van betrokkene dd. 16.07.2005 met mevrouw [R.] vernietigd wegens schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit bovengenoemd vonnis, en arrest. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd.

De nietigverklaring van het huwelijk werd op 25.08.2015 overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 12.10.2016 gevraagd (betekening op 03.11.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 VW.

Op 23.11.2016 ontving de DVZ de volgende documenten:

- Kopie deelcertificaat Nederlands Tweede Taal richtgraad 1 dd. 04.08.2008
- Kopie brandverzekering woning bij P&V verzekeringen + familiale verzekering en natuurrampen
- Kopie AG Insurance reisbijstand in het buitenland
- Verklaring lidmaatschap ziekenfonds de Voorzorg dd. 21.11.2016 : [K. A.] ingeschreven als titularis.
- Kopie Getuigenverklaring (onleesbaar) + kopie identiteitskaart [V. C. E.]
- Document ING: opening spaarrekening Focus Plan op naam van dochter [K. N.].
- Document ING: opening pensioenspaarrekening.
- Document ING opening spaarrekening op naam van de tweeling,
- Kopie document kredietopname voor bedrag van 178199,92Euro aankoop woonhuis [...] bij het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen.
- Levensverzekering Schuldsaldooverzekering AG Insurance; basisattest en betalingsattest 2012.
- Document Federale Overheidsdienst Financiën dd.10.09.2010 vordering terugbetaling personenbelasting
- Kopie document kentekenbewijs Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer wagen.
- Stembiljet Lokale en Provinciale verkiezingen 2012

De documenten Inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Deze documenten duiden er bijgevolg eerder op dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde maar tonen niet de reële integratie van de betrokkene in de Belgische samenleving aan. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat taallessen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land. Aan de hand van het stembiljet kan worden opgemaakt dat betrokkene een zekere interesse heeft in de samenleving, de moeite heeft gedaan zich als kiezer te laten registreren en daadwerkelijk zijn stem heeft uitgebracht. Het stembiljet toont een zekere mate van integratie aan maar in deze dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich uitsluitend in de voorwaarden bevond om zich te registreren als kiezer door de gepleegde huwelijksfraude.

De documenten zoals notariële akte, schuldsaldo -brand, ziektekostenverzekering, etc. betreffen tenslotte standaard documenten die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er een persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, ziektekosten en andere verzekeringen in orde te stellen. De documenten van de ING bank voor de kinderen, het kentekenbewijs, vormen eveneens elementen die duiden op een gebruikelijk parcours en het vervullen van burgerlijke en wettelijke verplichtingen en staan bijgevolg evenmin een intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in de weg. Het feit dat de betrokkene een huis gekocht heeft in België is geen voldoende element om het verblijfsrecht te behouden. Om huiseigenaar

te zijn hoeft men geen verblijfsrecht te hebben en evengoed kan het vastgoed indien nodig terug verkocht worden.

-Kopie loonfiche April + Mei 2006 Tout Simplement SPRL, loonfiche Randstad juni 2006, loonfiche december 2006 + Juni 2007 RODITO NV

-Getuigschrift van beroepsopleiding : VDAB- opleiding Metselaar van 10.07 tot 04.10.2013.

-Document dd. 22.11.2013 Accent jobs Interim met bedoeling een arbeidsovereenkomst te sluiten.

-Kopie arbeidsovereenkomst dd. 03.04.2016 voor arbeiders (chauffeur) bepaalde duur van 04.03.2014 tot 03.06.2014 voltijds tussen betrokkene en JOST Group NV.

-Kopie arbeidsovereenkomst dd. 10.11.2016 voor arbeiders onbepaalde duur vanaf 04.03.2014 voltijds tussen betrokkene en RODITO Groenten NV + loonfiches augustus tot oktober 2016 Supertransport NV

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilgig is, zijn economische integratie werd aangetoond en wordt hier op zich niet verder betwist. Een consultatie van de databank Rijksdienst Sociale Zekerheid (Dolsis) bevestigt zijn huidige tewerkstelling. Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt,. Hij genoot hier als niet-EU onderdaan immers vrije toegang toe (vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend door een (frauduleus) huwelijk met een Belgische onderdane te hebben afgesloten en het hieruit verkregen verblijfsrecht. De betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had mogen hebben. Betrokkenes verblijfsrecht, was bij aanvang aangetast door bedrog, na de vernietiging van zijn (eerste) huwelijk werd bewezen dat hij nooit rechten had mogen putten uit de procedures gezinshereniging. Het zogenaamd gezin dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds een 11 tal jaar op 'legale' wijze in België verbleef en zijn economische integratie op reguliere wijze verliep. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen.

-Kopie schoolrapport [K. B.] + [K. F.] schooljaar 2013 - 2014 Ursulinen Mechelen + Kopie schoolrapport [K. B.] 2016 -2017.

Deze documenten vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van betrokkene en zijn gezinsleden, verkregen op basis van gezinshereniging is niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen hun schooljaar af te laten maken. Dat de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de DVZ, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en in zekere mate de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot

De afwezigheid van een bevel het grondgebied te verlaten vormt in casu een bescherming van de belangen van de kinderen waardoor deze zowel als de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (1VRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM / Art8) niet geschonden worden en waarbij aan betrokkene en zijn gezin de mogelijkheid geboden wordt een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere rechtsgrond. Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in zijn land van herkomst lijkt zijn leeftijd (47j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring en gevolgde opleiding(en) mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang legaal in België gevestigd (2006), waardoor de duur van verblijf en zijn socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verbleef tot zijn 35e levensjaar in zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf waar een verblijf van 12 jaar in België tegenover staat, redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gezien hij het grootste deel van zijn leven buiten België geleefd heeft is het verregaand te stellen dat zijn banden met de Belgische samenleving en cultuur sterker zijn dan de culturele en sociale banden met zijn land van herkomst.

Op het vlak van sociale en culturele banden met Senegal werd niets aangebracht waardoor kan worden aangenomen dat er evenmin bezwaren zijn. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenote en kinderen het verblijfsrecht verliezen op datum van 20.02.2017 blijft de gezinscel behouden. Er werden evenmin tegenaanwijzingen aangebracht dat eventuele medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zou staan voor betrokkene en zijn gezinsleden."

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen in hoofde van verzoekster is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit Senegal

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet of VW): betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□Artikel 74/21 VW onder voorbehoud van artikel 74/20VW en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf aangevraagd krachtens artikel 10 §1, eerste lid, 4°-5°, 6° of 7° artikel 10 bis of artikel 57/34VW weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Betrokkene onderhield volgens verklaring sinds 1993 reeds een relatie met de genaamde heer [K. A. [RR. ...]], ze zouden op dezelfde school gezeten hebben en in dezelfde woonwijk zijn opgegroeid in Senegal. In de periode dat hij illegaal in België verbleef (volgens verklaring vanaf 1998) verwekte hij 2 kinderen (K. B.] geboren in 1999 en [K. F.] geboren 2001) bij haar. Op het moment van het huwelijk op 24.03.2009 was hij in het bezit van een verblijfstitel / C- kaart die hij verkregen had nadat hij op 16.07.2005 in het huwelijk getreden was met de Belgische [R. S.] [RR. ...] en op basis van het toenmalige Art 40 VW (gezinshereniging met een Belg). Na de echtscheiding op 15.09.2008 bleef hij in het bezit van zijn verblijfstitel waardoor hij na het afsluiten van het huwelijk met zijn Senegalese echtgenote (en moeder van hun kinderen) voor hen het recht op gezinshereniging kon openen op basis van Art 10 VW (gezinshereniging met een derdelander).

Op 27.10.2009 vroeg betrokkene via de Belgische diplomatieke post een visum gezinshereniging aan voor zichzelf en de 2 kinderen teneinde haar echtgenoot en vader van de kinderen in België te vervoegen op basis van de hogergenoemde wetsartikelen. Op 02.03.2010 kwam betrokkene samen met haar kinderen aan in België in het bezit van een D-visum, op 10.03.2010 werden ze ingeschreven in het Vreemdelingenregister (V.R.). Na 3 jaar tijdelijk verblijf werden zij in het bezit gesteld van onbeperkt verblijfsrecht (B- kaart thans geldig tot 03.04.2018). Deze 2 oudste kinderen volgen de administratieve situatie van betrokkene. Op 13.08.2011 werd nog een tweeling ([K. N. en K.] geboren, zij werden ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R.) en volgen de administratieve situatie van hun vader.

Op 10.03.2015 heeft het Hof van Beroep van Leuven (2014/AR/461 het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 06.01.2014(13/475/A) bevestigd en heeft zo het eerste huwelijk van haar echtgenoot dd. 16.07.2005 met mevrouw [R.] vernietigd wegens schijnhuwelijk. Dit houdt in dat dit huwelijk strijdig bevonden werd met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tune vernietigd, werd heeft het huwelijk, het verblijfsrecht voor haar echtgenoot en ook het afgeleid verblijfsrecht van betrokkene zelf, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. Het staat vast dat de fraude gepleegd door haar echtgenoot van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht aan betrokkene en haar kinderen. De nietigverklaring van het huwelijk werd op 25.08.2015 overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand van haar echtgenoot.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 12.10.2016 gevraagd (betekening op 03.11.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/21 §2 en §3 VW.

Op 23.11.2016 ontving de DVZ de volgende documenten:

-Attest gezinssamenstelling Stad Mechelen dd. 06.06.2012.

-Attest van Maatschappelijke Oriëntatie deelname [B. A.] cursus Maatschappelijke Oriëntatie in het Frans van 04.02.2011 tot 09.03.2011.

-Attest van Inburgering dd. 24.07.2012 van [B. A.] Nederlands Tweede taal, maatschappelijke oriëntatie, professionele loopbaanoriëntatie.

-Attest Stad Mechelen deelname aan het project [B. A.] "Samen inburgeren in Mechelen" van 07 12 2013 - 23.05.2014.

-Verklaring lidmaatschap ziekenfonds de Voorzorg dd. 21.11.2016: [B. A.] ingeschreven als titularis.

-Document AG Insurance (schuldsaldoverzekering) dd. 27.04.2013 op naam van [B. A.] + basisattest + jaarlijks betalingsattest inkomstenjaar 2012.

-Document Notaris E. Goovaerts dd. 12.08.2012 betreffende kredietopneming - akte dd. 24.05.2012.

Het attest gezinssamenstelling biedt weinig waarde gelet dat deze informatie gekend is bij de DVZ en hier niet in twijfel getrokken wordt. De documenten Inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Deze documenten duiden er bijgevolg eerder op dat betrokkene het gebruikelijk parcours volgde maar tonen niet de reële integratie aan van de betrokkene in de Belgische samenleving. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat taallessen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land. Deze vormen geen voldoende elementen om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De documenten zoals de akte van notaris, document schuldsaldo - en ziektekostenverzekering betreffen tenslotte standaard documenten die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er een persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, ziektekosten - en andere verzekeringen in orde te stellen. Het document van de notaris bewijst evenmin een uitzonderlijke integratie maar toont aan dat betrokkene in het bezit is van de gebruikelijke woonstdocumenten waaronder een kredietopening, eigendomstitel etc. de belangrijkste bewijzen zijn. Het feit dat de betrokkene met haar echtgenoot een huis gekocht heeft in België is geen voldoende element om het verblijfsrecht te behouden. Om huiseigenaar te zijn hoeft men geen verblijfsrecht te hebben en evengoed kan het vastgoed indien nodig terug verkocht worden.

-Getuigschrift VDAB van [B. A.] loopbaanoriëntatie voor anderstaligen gevolgd 25.06.2012 - 13.07.2012

-Attest [B. A.] dd. 09.11.2012 deelname cursus NT 2 Verkoop 04.09.2012 tot 09.11.2012 + attest dd. 22.02.2013 bijkomende cursus verkoop 12.11.2012 tot 22.02.2013.

-1e pagina van een arbeidsovereenkomst voor arbeiders onbepaalde duur van Landelijk Dienstencoöperatief en [B. A.] met ingang vanaf 03.06.2013.

-Loonfiches [B. A.] mei tot oktober 2016, loon variërend van 700 tot 1200 Euro netto / maand, werkt 3 dagen per week (huishoudhulp).

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilgig is, haar economische integratie werd aangetoond en wordt hier op zich niet verder betwist. Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen afgeleid verblijfsrecht. Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Zij genoot hier als niet -EU onderdaan immers vrije toegang toe (vrijgesteld van een arbeidskaart) doordat haar echtgenoot voorheen een (frauduleus) huwelijk met een Belgische onderdaan had afgesloten en het hieruit verkregen verblijfsrecht De betrokkene heden haar verblijfsrecht laten behouden omwille van haar economische integratie die voortspoot uit frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Op basis van een consultatie Rijksdienst Sociale Zekerheid blijkt trouwens dat betrokkene in 2017 nog niet gewerkt heeft, sinds 30.12.2016 is betrokkene niet meer actief op de Belgische arbeidsmarkt.

-Kopie schoolrapport [K. B.] + [K. F.] schooljaar 2013 - 2014 Ursulinen Mechelen + Kopie schoolrapport [K. B.] 2016 - 2017.

Deze documenten vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van betrokkene en gezinsleden, verkregen op basis van gezinshereniging is niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen hun schooljaar af te laten maken.

Dat de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de DVZ, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en in zekere mate de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot

Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in haar land van herkomst lijkt haar leeftijd (41 j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring en gevolgde opleiding(en) mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. In vergelijking met haar leeftijd is betrokkene nog niet zo lang legaal in België gevestigd (2010), waardoor de duur van verblijf en haar socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verbleef tot haar 34e levensjaar ongeveer in haar land van herkomst waar een 7- tal jaar van verblijf in België tegenover staat, redelijkerwijze mag verondersteld worden dat haar verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gezien zij het grootste deel van haar leven dus buiten België geleefd heeft is het verregaand te stellen dat haar banden met de Belgische samenleving en cultuur sterker zijn dan de culturele en sociale banden met haar land van herkomst. Op het vlak van nog steeds bestaande sterke familiale banden in Senegal werd niets aangebracht waardoor kan worden aangenomen dat er evenmin bezwaren zijn.

Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenoot en kinderen het verblijfsrecht verloren op 20.02.2017 blijft de gezinscel behouden. Er werden evenmin tegenaanwijzingen aangebracht dat eventuele medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zou staan voor betrokkene en haar gezinsleden.

Als een gevolg wordt het verblijfsrecht bekomen door fraude ingetrokken overeenkomstig bovengenoemde wetsartikelen. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 4, 7, 16 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 11, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en van "het algemene rechtsbeginsel volgens hetwelk de overheid bij het nemen van een beslissing rekening dient te houden met alle pertinente elementen die de zaak kenmerken". Tevens betogen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"En ce que la décision attaquée opère un retrait de séjour aux requérants sur base des articles 74/20§2 et 74/21 de la loi du 15/12/1980 ;

L'article 74/20 §2 de la loi du 15/12/1980 dispose :

[...]

L'article 74/21 de la loi du 15/12/1980 dispose :

[...]

Tout d'abord, il s'agit d'une faculté laissé au Ministre et non d'une obligation : « ...peut... »

Monsieur [K.] conteste formellement avoir eu recours à des moyens frauduleux pour obtenir un droit de séjour. Le requérant conteste avoir voulu tromper les autorités belges en vue d'obtenir un titre de séjour. Il n'a jamais eu l'intention de se marier avec Madame [R.] en vue d'obtenir un avantage en matière de séjour mais bien dans le but de fonder une réelle communauté de vie.

A supposer qu'il y ait eu fraude ce que les requérants contestent « la fraude initiale n'annihile pas en soi l'existence même de la vie familiale » (N. Hervieu, Droit des Etrangers (article 8 de la CEDH) : Elision de la protection de la vie familiale et de l'intérêt de l'enfant devant l'origine frauduleuse du séjour », CREDOF, Revdh.org, 19/02/2012)

Aux termes des dispositions précitées : Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une telle décision, il tient compte de la nature et de la solidité des liens familiaux de l'intéressé, de la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que de l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine.

En l'espèce, il s'avère que les requérants ont produit de nombreuses pièces attestant leur parcours d'intégration, leur parcours professionnel, le développement d'une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume ainsi que la scolarité des enfants.

Il ressort des dispositions – article 16.2 et article 17 – de la Directive 2003/86/CE :

[...]

Ces dispositions imposent une prise en considération de tous ces éléments et une mise en balance des intérêts en présence.

En l'espèce, c'est donc à tort que la partie adverse rejette tous ces éléments d'intégration au motif qu'ils n'ont pu se développer qu'au bénéfice d'une fraude.

L'annulation du mariage n'emporte nullement la disparition rétroactive du droit au séjour des requérants et des éléments d'intégration y afférents.

En ne tenant nullement compte de tels éléments, la partie adverse ne fait pas un examen sérieux ni une mise en balance des intérêts en présence.

La partie adverse a adopté une motivation stéréotypée; le motif allégué par la partie adverse relève plus d'une position de principe déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande. (CE, Arrêt n° 99287 du 20 mars 2013)

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

En l'espèce, le rapport raisonnable fait défaut et la décision n'est nullement motivée comme il se doit ; la partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières des requérants.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs – de droit et de fait – qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation.(J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision ; que, grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Il convient dès lors d'annuler les actes attaqués."

2.1.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de besturen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt, wat verzoeker betreft, geduid dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht met toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet en dit waar hij fraude heeft gepleegd die heeft bijgedragen aan het verkrijgen van het verblijf. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoeker werd toegelaten tot het verblijf op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan, terwijl het hof van beroep van Leuven op 10 maart 2015 heeft bevestigd dat dit huwelijk een schijnhuwelijk betrof en aldus nietig is. Verweerder benadrukt dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt waar hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdaan en dit huwelijk moet worden geacht nooit te hebben bestaan. In het verlengde wordt er op gewezen dat

verzoekers verblijfsrecht van bij het begin was aangetast door bedrog en op geen enkel ogenblik als rechtmatig kan worden beschouwd. Wat verzoekster betreft, wordt verder toepassing gemaakt van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet en gewezen op het gegeven dat de persoon die zij vervoegde in het Rijk fraude heeft gepleegd die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf. Er wordt gewezen op het door verzoeker aangegeven schijnhuwelijk met een Belgische onderdaan. Uit de verdere motiveringen van de bestreden beslissingen blijkt daarnaast dat verweerder verzoekers heeft ingelicht dat een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet behoud van het verblijf en hen heeft uitgenodigd alle documenten en elementen voor te leggen die zij nuttig achten opdat het bestuur hun situatie correct zou kunnen inschatten en dit op basis van het bepaalde in de artikelen 74/20 en 74/21 van de Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens ingegaan op de verschillende in dit verband door verzoekers voorgelegde stavingstukken en uitvoerig gemotiveerd waarom aldus nog geen elementen voorliggen die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijf van verzoekers.

Gelet op de voorziene motiveringen kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat hun opgebouwde integratie louter en alleen wordt afgewezen omdat deze enkel mogelijk was als gevolg van de gepleegde fraude en evenmin dat de voorziene motiveringen volledig stereotiep zouden zijn. Zij gaan hiermee zelf voorbij aan de genuanceerde motivering zoals deze in de bestreden beslissingen kan worden gelezen.

Zo wordt, wat de sociale en/of culturele integratie betreft, vastgesteld dat uit de hiertoe voorgelegde documenten *“Inburgering en Nederlandse les”* weliswaar een bepaalde inzet blijkt om zich in te burgeren en de taal eigen te maken, doch dit tot op zekere hoogte ook een verplichting is in Vlaanderen. Verweerder benadrukt dat aldus een gebruikelijk parcours blijkt voor vreemdelingen en het kennen van een regiotaal ook een basisvoorwaarde is om vlot te kunnen functioneren, doch aan de hand van de voorgelegde stukken nog geen grote inspanningen tot integratie en een reële integratie blijken.

Inzake de voorgelegde notariële akte en documenten inzake allerhande verzekeringen wijst verweerder er op dat dit standaarddocumenten zijn die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie. Hij wijst op het persoonlijk voordeel om zich op het gebied van huisvesting en verzekeringen in orde te stellen. Het gegeven dat men huiseigenaar is, wordt evenmin weerhouden, omdat men hiervoor geen verblijfsrecht hoeft te hebben en dit vastgoed indien nodig terug kan worden verkocht. Ook aan de hand van de voorgelegde documenten van de bank ING voor de kinderen en het kentekenbewijs aanvaardt verweerder geen redenen die zich kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht, waar deze enkel wijzen op een gebruikelijk parcours en het vervullen van de burgerlijke en wettelijke verplichtingen.

In zoverre verzoeker een stembiljet voorlegde, aanvaardde verweerder dat hieruit een zekere interesse blijkt in de samenleving en een zekere mate van integratie. In dit verband wordt vervolgens inderdaad gewezen op het gegeven dat verzoeker zich uitsluitend in de voorwaarden bevond om zich te registreren als kiezer als gevolg van de gepleegde huwelijksfraude.

Verweerder aanvaardt verder dat verzoeker economisch is geïntegreerd en actueel is tewerkgesteld. Hij stelt dat verzoeker evenwel op frauduleuze wijze toegang heeft verkregen tot de Belgische arbeidsmarkt en hij nooit recht had op de economische voordelen die hij heeft genoten. Hij stelt dat het thans toelaten dat verzoeker omwille van deze tewerkstelling zijn verblijfsrecht kan behouden *“de zaken omkeren”* is. Hij benadrukt dat verzoekers verblijf in wezen nooit als rechtmatig was te beschouwen en dat het persoonlijk gedrag van verzoeker aan de oorzaak ligt van de schade waar hij zich thans op beroept. Wat verzoekster betreft, wordt ook een economische integratie aanvaard doch terzelfdertijd vastgesteld dat ook zij slechts toegang verkreeg tot de Belgische arbeidsmarkt als gevolg van de fraude van haar echtgenoot én dat op basis van een consultatie van de Rijksdienst Sociale Zekerheid blijkt dat zij sinds 30 december 2016 niet meer actief is op de Belgische arbeidsmarkt.

Ten slotte wordt de scholing van de kinderen evenmin weerhouden als voldoende grond opdat wordt afgezien van een beëindiging van het verblijfsrecht, ondanks dat de voorgelegde stukken wijzen op een zekere graad van scholarisatie en integratie van de kinderen. Verweerder benadrukt dat deze scholing enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoordelijke vader. Hij stelt evenwel dat, in het belang van de kinderen, de thans bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de kinderen in staat zijn hun schooljaar af te maken en teneinde verzoekers de kans te geven eventueel op basis van een andere rechtsgrond een verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder is van oordeel dat het evident is dat de beëindiging van een frauduleus verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt, doch stelt dat het een gepaste maatregel is die in verhouding is met de gepleegde fraude, ook al hebben de echtgenote en kinderen zelf geen schuld aan de fraude. Verweerder benadrukt dat de gezinscel behouden blijft.

Verweerder motiveert eveneens dat verzoekers' leeftijd een hervestiging en re-integratie in het land van herkomst niet in de weg lijkt te staan en hun beroepservaring en gevolgde opleiding(en) in België een

meerwaarde kunnen betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. Hij benadrukt dat verzoekers in vergelijking met hun leeftijd nog niet zo lang legaal in België zijn gevestigd, met name sinds respectievelijk het jaar 2006 en 2010, waardoor de duur van het verblijf en de socio-economische verankering op het Belgische grondgebied niet van die aard zijn dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. Hij benadrukt dat verzoeker tot zijn 35^{ste} en verzoekster tot haar 34^{ste} levensjaar in het herkomstland hebben verbleven. Hij stelt dat, aangezien verzoekers het grootste deel van hun leven buiten België hebben geleefd, niet kan worden gesteld dat de banden met de Belgische samenleving en cultuur sterker zijn dan de culturele en sociale banden met het land van herkomst. Hij stelt ook vast dat op het vlak van de sociale en culturele banden met Senegal niets werd aangebracht, waardoor kan worden aangenomen dat er op dit punt evenmin bezwaren zijn. Ten slotte wordt vastgesteld dat evenmin medische elementen blijken die zich kunnen verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers houden aldus ten onrechte voor dat hun gehele ingeroepen integratie wordt afgewezen omwille van de fraude, waar als dusdanig niet naar deze fraude wordt verwezen wat bijvoorbeeld de sociale en culturele integratie in België betreft. Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat het gegeven dat de economische integratie, de politieke of burgerlijke integratie of de scholing van de kinderen enkel mogelijk was of heeft kunnen plaatsvinden als gevolg van de fraude niet een relevant gegeven betreft dat in de motiveringen kan worden betrokken. In dit verband werd bovendien ook bijkomend rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster zelf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen reeds enige tijd niet meer werkte, het gegeven dat de mogelijkheid wordt geboden aan de kinderen om het schooljaar af te maken, het belang van de gezinseenheid en het gegeven dat volgens het bestuur het mogelijk is om het privé- en gezinsleven verder te zetten in het herkomstland. De Raad herhaalt dat aldus geenszins kan worden gesproken over een stereotiepe motivering. Aldus blijkt evenmin dat verzoekers kunnen worden gevolgd dat de motiveringen zich zouden beperken tot het formuleren van een principieel standpunt, zonder de concrete situatie te appreciëren. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij verschaffen verzoekers het genoemde inzicht en laten hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat aan de voorname doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre verzoekers met hun uiteenzetting nog de bedoeling hebben aan te geven dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, waar de artikelen 74/20, § 2 en 74/21 van de Vreemdelingenwet bepalen dat in de situaties zoals hierin bedoeld het verblijfsrecht 'kan' worden ingetrokken / beëindigd zonder dat dit een verplichting is, merkt de Raad allereerst op dat het bestuur als dusdanig niet moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid. Door daarenboven zowel te motiveren waarom verzoekers zich in de voorwaarden bevinden waarin toepassing kan worden gemaakt van voormelde wetsbepalingen als op concrete wijze in te gaan op de door verzoekers aangebrachte stukken en gegevens die volgens hen in overweging dienen te worden genomen bij de beoordeling van het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht en te motiveren waarom aldus geen redenen voorliggen die zich hiertegen verzetten, dient verder te worden aangenomen dat verweerder bijkomend heeft toegelicht waarom hij het in het geheel van de voorliggende gegevens nodig heeft geacht in toepassing van deze artikelen verzoekers' verblijfsrecht te beëindigen. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat de voorziene motiveringen niet afdoende zouden zijn. Zij tonen ook niet aan dat enig aspect dat hun individuele situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motiveringen is betrokken.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Ook inzake de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn, zodat evenmin blijkt dat deze verwijzing dienstig is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet ingezien worden hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout dient te worden aangenomen dat zij doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht. Waar verzoekers verwijzen naar *“het algemene rechtsbeginsel volgens hetwelk de overheid bij het nemen van een beslissing rekening dient te houden met alle pertinente elementen die de zaak kenmerken”*, dient verder te worden aangenomen dat zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 74/20 en 74/21 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/20, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Artikel 74/21, tweede tot en met vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoeker betwist dat hij fraude heeft gepleegd om te worden toegelaten tot het verblijf. Hij betwist met name dat zijn huwelijk met een Belgische onderdaan een schijnhuwelijk betrof. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals verweerder correct aangeeft in zijn beslissingen, het hof van beroep van Leuven in een arrest van 10 maart 2015 heeft bevestigd dat dit huwelijk een schijnhuwelijk betrof en met name

verzoeker hiermee louter een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde en niet het aangaan van een duurzame levensgemeenschap. Het gegeven dat verzoeker zulks blijft ontkennen, staat er niet aan in de weg dat verweerder met verwijzing naar voormeld arrest dat in de registers is overgeschreven kon vaststellen dat verzoeker, waar hij op basis van een schijnhuwelijk een verblijfsrecht verkreeg, door middel van fraude of bedrog tot een verblijf werd toegelaten.

Verzoekers betogen vervolgens dat de initiële fraude op zich het bestaan van een gezinsleven niet uitwist. De Raad veronderstelt dat verzoekers aldus doelen op het gezinsleven dat zij met hun kinderen thans in België hebben opgebouwd. De Raad wenst te benadrukken dat verweerder in zijn beslissingen nergens ontkent of betwist dat zij een dergelijk gezinsleven in België hebben opgebouwd. Verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers' privé- en gezinsleven in België en uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat een afweging heeft plaatsgevonden tussen het algemene belang dat een krachtdadig optreden vereist tegen frauduleuze handelingen en de privé- en gezinsbelangen van verzoekers. Verweerder heeft gemotiveerd waarom verzoekers' privé- en gezinsleven in België, zoals dit onder meer blijkt uit de verschillende door hen voorgelegde stavingstukken in dit verband, een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staat. Hierbij werd, zoals reeds werd aangeduid, niet louter rekening gehouden met de fraude die verzoeker pleegde teneinde te worden toegelaten tot een verblijf. Het komt verzoekers toe aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat verweerder bij deze beoordeling niet is uitgegaan van een juiste en zorgvuldige feitenvinding dan wel op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 3 november 2016 elk een schrijven van het bestuur van 12 oktober 2016 kregen betekend dat het bestuur kennis had genomen van het arrest van het hof van beroep van Leuven inzake het schijnhuwelijk van verzoeker en waarbij werd aangegeven dat een onderzoek plaatsvond naar het al dan niet behoud van het verblijfsrecht. Verzoekers werden hierbij gewezen op de bepalingen van de artikelen 74/20 en 74/21 van de Vreemdelingenwet en het hierin gestelde dat bij een eventuele intrekking dan wel beëindiging van het verblijfsrecht rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van het verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoekers werd evenzeer gewezen op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Verzoekers werd meegedeeld dat het hen vrij stond alle documenten en elementen aan te brengen, voor henzelf en hun gezinsleden, waarvan zij het nodig achten dat het bestuur er kennis van heeft om hun situatie correct in te schatten.

Verzoekers benadrukken dat zij verschillende stukken ter staving van hun integratie, hun professionele loopbaan, hun ontwikkelde privé- en gezinsleven en de scholing van de kinderen in België hebben aangebracht. Zij lijken met hun uiteenzetting aan te geven dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen niet alle elementen van de zaak in rekening heeft genomen en geen daadwerkelijke belangenafweging heeft doorgevoerd. Zij stellen dat het ten onrechte is dat verweerder alle elementen van integratie verwerpt omwille van het gegeven dat deze integratie maar kon ontstaan als gevolg van de gepleegde fraude. Zij benadrukken dat de nietigverklaring van het huwelijk niet maakt dat ook hun verblijfsrecht en de verschillende elementen van integratie retroactief teloor zouden gaan.

Verzoekers' betoog dat de elementen van integratie, hun professionele loopbaan, hun ontwikkelde privé- en gezinsleven en de scholing van de kinderen in België zoals deze blijken uit de door hen aangebrachte stukken niet in rekening zijn gebracht, mist feitelijke grondslag. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert immers het tegendeel. Minstens tonen zij niet aan welke specifiek aspect in dit verband dan ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Verder werd ook reeds vastgesteld dat verzoekers ten onrechte voorhouden dat hun gehele ingeroepen integratie wordt afgewezen omwille van de fraude van verzoeker. De Raad herhaalt dat dit als dusdanig niet geldt voor de sociale en culturele integratie in België, die wezenlijk niet wordt weerhouden als voldoende grond opdat verzoekers het verblijfsrecht kunnen behouden waar de naar voor gebrachte stukken nog niet wijzen op grote inspanningen tot integratie of een reële integratie in deze zin. Inzake de voorgelegde notariële akte en documenten inzake allerhande verzekeringen heeft verweerder er op gewezen dat dit standaarddocumenten zijn die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie. Hij wijst op het persoonlijk voordeel om zich op het gebied van huisvesting en verzekeringen in orde te stellen. Het gegeven dat men huiseigenaar is, wordt evenmin weerhouden, omdat men hiervoor geen verblijfsrecht hoeft te hebben en dit vastgoed indien nodig terug kan worden verkocht. Ook aan de hand van de voorgelegde documenten van de bank ING voor de kinderen en het kentekenbewijs aanvaardt

verweerder geen redenen die zich kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht waar deze enkel wijzen op een gebruikelijk parcours en het vervullen van de burgerlijke en wettelijke verplichtingen. Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motiveringen.

Ook inzake de overige voorgelegde stukken kan in de bestreden beslissingen worden gelezen waarom de elementen zoals deze hieruit blijken niet opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van de gepleegde fraude. Zoals verzoekers correct aangeven, wordt hierbij in rekening gebracht dat de ingeroepen elementen enkel maar mogelijk waren of konden plaatsvinden als gevolg van de door verzoeker gepleegde fraude. De Raad benadrukt dat het gegeven dat de economische integratie, de politieke of burgerlijke integratie of de scholing van de kinderen enkel kon plaatsvinden als gevolg van de fraude, en deze dus zonder de vastgestelde fraude onbestaande zou zijn, wel degelijk ook een relevant element betreft dat in rekening kan worden genomen. Er blijkt verder niet dat verzoekers zonder meer kunnen voorhouden als zouden deze elementen enkel onder verwijzing naar de fraude worden afgewezen. In dit verband werd immers bijkomend rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster zelf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen reeds enige tijd niet meer werkte, het gegeven dat de mogelijkheid wordt geboden aan de kinderen om het schooljaar af te maken ter vrijwaring van hun belangen, het belang van de gezinseenheid en het gegeven dat volgens het bestuur het mogelijk is om het privé- en gezinsleven verder te zetten in het herkomstland. Wat dit laatste betreft werd er op gewezen dat verzoekers' leeftijd een hervestiging en re-integratie in het land van herkomst niet in de weg lijkt te staan en hun beroepservaring en gevolgde opleiding(en) in België een meerwaarde kunnen betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. Verder werd benadrukt dat verzoekers in vergelijking met hun leeftijd nog niet zo lang zijn gevestigd in België, met name sinds respectievelijk het jaar 2006 en 2010, waardoor de duur van het verblijf en de socio-economische verankering op het Belgische grondgebied niet van die aard zijn dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. Verweerder stelde dat, aangezien verzoekers het grootste deel van hun leven in het herkomstland hebben geleefd, niet kan worden gesteld dat de banden met de Belgische samenleving en cultuur sterker zijn dan de culturele en sociale banden met het land van herkomst. Hij stelde ook vast dat op het vlak van de sociale en culturele banden met Senegal niets werd aangebracht, waardoor kon worden aangenomen dat er op dit punt evenmin bezwaren zijn. Ten slotte werd vastgesteld dat evenmin medische elementen blijken die zich kunnen verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen.

Aldus dient wel degelijk ook te worden aangenomen dat het bestuur een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemene belang dat is gebaat bij een krachtdadig optreden tegen fraude en een strikte toepassing van de wet enerzijds en de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoekers anderzijds. Verzoekers kunnen niet dienstig het tegendeel voorhouden. Het louter aangeven dat de fraude niet maakt dat het verblijf en de elementen van integratie niet reëel zijn of retroactief teloor gaan zonder voor het overige concreet in te gaan op de voorziene motiveringen, vermag niet aan te tonen dat het bestuur is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat het zijn beslissingen niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid of dat het bij zijn beoordeling kennelijk onredelijk of in strijd met de wet heeft gehandeld. Specifiek wat de economische en andere integratie van verzoeker zelf betreft, wenst de Raad bovendien te benadrukken dat het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' er aan in de weg staat dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Ook waar verzoekers op bijzonder algemene wijze stellen dat het geheel van de omstandigheden eigen aan de zaak niet is onderzocht, vindt dit geen steun in de motivering van de bestreden beslissingen. Een dergelijk algemeen betoog is ook nog niet van aard dat het vermag enige concrete onzorgvuldigheid aan te tonen die een invloed kon hebben op de uitkomst van de procedure.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.1.2.4. In zoverre verzoekers zich nog beroepen op een schending van de artikelen 10 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen als dusdanig geen toepassing wordt gemaakt van deze wetsbepalingen. Verzoekers blijven ook in gebreke toe te lichten waarom verweerder door het nemen van de thans bestreden beslissingen deze bepalingen dan alsnog zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.2.5. Verzoekers voeren nog de schending aan van de artikelen 4, 7, 16 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Er dient evenwel te worden aangenomen dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan. Zij voeren evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. De Raad kan zo enkel vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze ingaan op de geschonden geachte artikelen 4 en 7 van deze richtlijn en niet de minste toelichting verstrekken waarom deze artikelen dan zouden zijn miskend. Wat de bepalingen van artikel 16, tweede lid en 17 van deze richtlijn betreft, wordt vervolgens louter gesteld dat deze bepalingen opleggen dat alle elementen in rekening moeten worden gebracht en een belangenafweging moet worden doorgevoerd. Hiermee tonen zij evenwel niet aan dat voormelde richtlijn niet correct is omgezet in de Belgische wetgeving, derwijze dat zij zich rechtstreeks op de bepalingen van de richtlijn moeten kunnen beroepen. De verplichting om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van het verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst – waaruit verzoekers de verplichting afleiden om rekening te houden met alle elementen van de zaak en een belangenafweging door te voeren – is eveneens uitdrukkelijk opgenomen in de artikelen 74/20 en/of 74/21 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij zich rechtstreeks op voormelde bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG kunnen beroepen. Ten overvloede herhaalt de Raad – onder verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel – dat in casu dient te worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de pertinente elementen die hun zaak kenmerken en hierbij wel degelijk ook een belangenafweging heeft doorgevoerd, zodat verzoekers' grief in geen geval gegrond is.

2.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

"En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale des parties requérantes.

Ces dernières bénéficiaient d'un titre de séjour illimité sur le territoire du Royaume ; Madame [B.] et les enfants sur base des articles 10 et suivants de la loi du 15/12/1980.

En l'espèce, la partie adverse en retirant le droit de séjour à Monsieur [K.] et à Madame [B.] fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Les parties requérantes ont versé au dossier de nombreuses pièces venant appuyer leur intégration, leur parcours professionnel, leur vie privée et familiale développée sur le territoire, la scolarité de leurs enfants.

La partie adverse n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts des requérants.

La motivation retenue par l'Office des Etrangers est celle de ne retenir que la fraude ce qui ne peut être jugée suffisante au regard de l'obligation qui incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

« Toute décision mettant fin au droit de séjour ou retirant le droit de séjour d'un étranger doit être compatible avec le droit au respect de la vie privée et familiale consacré par l'article 8 de la CEDH qui est d'ordre public. Si l'étranger peut se prévaloir d'une vie privée et familiale en Belgique, un examen de la proportionnalité d'une telle décision par rapport à la vie privée et familiale s'impose en vertu de la CEDH. La circonstance que l'octroi du séjour résulte d'une fraude n'est pas de nature à remettre en

cause la vérification de la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec le droit au respect de la vie privée et familiale. »(CE, n° 236.178, 18 octobre 2016, RDE, p. 565)

En l'espèce, ce test de proportionnalité aurait dû être fait en tenant compte de la durée de séjour dans le pays (depuis 2006 - 2010) et dès lors un séjour légal durant 11 ans pour Monsieur et durant 7 ans pour Madame, l'intégration sur le marché du travail (tant Monsieur que Madame travaillent (Monsieur de façon ininterrompue depuis 2005 !), l'absence de passé criminel, la scolarité des enfants, l'installation dans le pays par l'achat d'une maison, la perte des attaches avec le pays d'origine, le Sénégal.

Dans un arrêt n° 124698 du 26 mai 2014, Votre Conseil précise « A cet égard, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (CEDH, 13 février 2001, Ezzoudhi/France, §25 ; CEDH, 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche §34 ; CEDH, 15 juillet 2003, Mokrani/France §21)

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. La notion de 'vie privée' n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour souligne que cette notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (CEDH, 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, §29) l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

Lorsqu'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, comme en l'espèce, la Cour admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le §2 de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au § précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes énoncés au §2 de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de monter qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.... »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas traité cette demande de manière individuelle et de manière spécifique alors même que toutes les données propres au cas lui ont été communiquées par ailleurs. Elle n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte puisque ne retient la fraude comme seul fil conducteur à sa décision.

La partie adverse n'a fait qu'examiner ces éléments à la lumière de la fraude alléguée et non au regard de la vie privée et familiale.

La partie adverse n'a pas procédé à un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard de ces principes.

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen et doit, par conséquent, être annulé.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaqim (1999) ; Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

« la légitimation par la Cour de ces trois dispositions de la Directive est elle-même contrebalancée par l'obligation simultanément imposée aux Etats Membres de prendre en considération, dans chaque cas, l'ensemble des éléments éventuellement spécifiques aux demandes de regroupement familial qui leur sont soumises, sans pouvoir prendre uniquement et automatiquement leur décision sur la base de l'une de ces trois dispositions. Cette jurisprudence de la Cour permet même d'aller plus loin que la jurisprudence de la CEDH fondée sur l'article 8 de la CEDH, en ce qu'elle impose aux Etats Membres l'obligation positive de prendre ces éléments en compte dès le stade de l'examen d'une demande de regroupement familial, et non pas seulement, sous la forme d'une obligation négative, en cas d'éloignement du territoire du regroupant ou des membres de sa famille. Les Etats Membres doivent traiter chaque demande de regroupement familial individuellement et éventuellement y faire droit en raison d'un aspect spécifique du cas d'espèce, alors même que des dérogations autorisées par la Directive pourraient trouver à s'appliquer » (J. Jaumotte, Les derniers développements en droit européen, in Droit des Etrangers – UB3 – p. 45)

En l'espèce, la partie adverse n'a pas traité cette demande de manière individuelle et de manière spécifique alors même que toutes les données propres au cas lui ont été communiquées. Ce faisant, les décisions violent la disposition de l'article 8 de la CEDH."

2.2.2. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van het hoger belang van hun kinderen.

Zij stellen als volgt:

"Il est ainsi nécessaire de préciser que l'Etat belge est lié juridiquement à des engagements internationaux qui visent à protéger l'intérêt supérieur de l'enfant consacré notamment par l'article 22 de la CIDE et l'article 3 de la même convention qui stipule que : « Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs l'intérêt primordial de l'enfant doit être une considération primordiale »

Le Conseil d'Etat se réfère lui-même à la notion de l'intérêt de l'enfant en déclarant que « Il y a lieu d'y avoir égard surtout à l'intérêt de l'enfant qui a un besoin primordial de stabilité. » (CE, arrêt n° 164.518, 8 novembre 2006)

La Constitution belge, la Convention Internationale des Droits de l'Enfant ainsi que la Convention internationale de la sauvegarde des droits de l'homme garantissent le droit à l'instruction et à l'enseignement de tout enfant mineur d'âge et ce, indépendamment de sa situation de séjour.

Les juridictions internationales se sont prononcées :

« Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers » (Grande Chambre Jeunesse C/ Pays-Bas du 3 octobre 2014)

A cet égard, le Conseil d'Etat admet que :

« l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où ils sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges sur place, une demande d'autorisation de séjour ; qu'il en est d'autant plus ainsi qu'il résulte des travaux parlementaires de la loi du 22/12/1999 relative à la régularisation...qu'en ce qui concerne l'application de cette loi, l'âge de la scolarité commence à deux ans et demi. » (CE, 18 février 2004, arrêt n° 128.254, RDE, 2004, p. 65 ; CE, 12 mars 2004, arrêt n° 129.228, RDE, 2004, p. 68 ; CE, 24 mai 2004, arrêt 131.652 ; RDE, 2004, p. 221)

A supposer qu'il y ait fraude dans le chef des parents – ce qu'ils contestent – cette fraude ainsi commise ne peut rejaillir sur les enfants. (CCE, 29 mars 2013, n° 100.309) (CCE, 31 mai 2012, n° 82.190) (J.Y.CARLIER, S.SAROLEA, Droit des Etrangers, Larcier, 2016, p. 388)".

2.2.3. Het tweede en derde middel worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.4. Het is op zich niet betwist dat verzoekers een privé- en gezinsleven hebben in België.

Daargelaten de vraag of verzoekers in casu kunnen worden bijgetreden in hun stelling dat er sprake is van een inmenging in dit privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM – gelet op het gegeven dat het verblijfsrecht van verzoekers enkel maar kon ontstaan als gevolg van de door verzoeker gepleegde fraude, waardoor het rechtmatig karakter ervan vanaf het begin is aangetast (zie RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294) – benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen zijn voorzien in de wet en dat niet ernstig kan worden betwist dat deze één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreven. De handhaving van de verblijfsreglementering en een krachtdadig optreden tegen fraude door de overheid zijn immers middelen ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Onder verwijzing naar de bespreking van het eerste middel herhaalt de Raad verder dat in casu dient te worden aangenomen dat het bestuur een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemene belang dat is gebaat bij een krachtdadig optreden tegen fraude en een strikte toepassing van de wet enerzijds en de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoekers anderzijds. Verzoekers kunnen niet dienstig het tegendeel voorhouden. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat enig relevant gegeven hierbij ten onrechte onbesproken is gebleven of niet in de beoordeling werd betrokken. Hierbij werd ook reeds aangegeven dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij voorhouden dat de ingeroepen elementen – met name de integratie, de professionele loopbaan, het privé- en gezinsleven en de scholing van de kinderen – louter werden afgewezen onder verwijzing naar de fraude. De Raad herhaalt dat verzoekers aldus volledig voorbij gaan aan de gegeven motiveringen dat de ingeroepen elementen van sociale en culturele integratie nog niet wijzen op grote inspanningen tot integratie of een reële integratie, dat het gegeven eigenaar te zijn van een huis en allerhande verzekeringen te hebben afgesloten ook nog niet wijst op een sociale en culturele integratie en een vastgoed indien nodig terug verkocht kan worden, de voorgelegde documenten van de bank ING voor de kinderen en het kentekenbewijs enkel wijzen op een gebruikelijk parcours en het vervullen van de burgerlijke en wettelijke verplichtingen, de economische integratie, de politieke of burgerlijke integratie of de scholing van de kinderen enkel kon plaatsvinden als gevolg van de fraude en deze dus zonder de bestaande fraude onbestaande zou zijn, verzoekster zelf ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds enige tijd niet langer werkzaam was, het gegeven dat de mogelijkheid wordt geboden aan de kinderen om het schooljaar af te maken, het belang van de gezinseenheid en het gegeven dat volgens het bestuur het mogelijk is om het privé- en gezinsleven verder te zetten in het herkomstland. Wat dit laatste betreft werd er op gewezen dat verzoekers' leeftijd een hervestiging en re-integratie in het land van herkomst niet in de weg lijkt te staan en hun beroepservaring en gevolgde opleiding(en) in België een meerwaarde kunnen betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. Verweerder benadrukte dat verzoekers in vergelijking met hun leeftijd nog niet zo lang in België zijn gevestigd, met name sinds het jaar 2006 dan wel 2010, waardoor de duur van het verblijf en de socio-economische verankering op het Belgische grondgebied niet van die aard zijn dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. Hij stelde dat gezien verzoekers het grootste deel van hun leven in hun herkomstland hebben geleefd niet kan worden gesteld dat de banden met de Belgische samenleving en cultuur sterker zijn dan de culturele en sociale banden met het land van herkomst. Hij stelde ook vast dat op het vlak van de sociale en culturele banden met Senegal niets werd aangebracht, waardoor kan worden aangenomen dat er op dit punt evenmin bezwaren zijn. Ten slotte wordt vastgesteld dat evenmin medische elementen blijken die zich kunnen verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen.

Aldus kan worden aangenomen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, dat het bestuur een concrete belangenafweging, rekening houdende met de verschillende elementen die de zaak kenmerken, heeft doorgevoerd. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het bestuur enkel oog heeft gehad voor de fraude, zonder hun ingeroepen privé- en gezinsleven in aanmerking te nemen. Zij maken niet aannemelijk dat enig concreet aspect dat hun situatie kenmerkt alsnog ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Verzoekers overtuigen aldus ook niet dat geen individueel en rigoureuus onderzoek plaatsvond.

Verzoekers benadrukken dat de duur van het verblijf in België sinds 2006 dan wel 2010, hun integratie op de arbeidsmarkt, de scholing van de kinderen en de aankoop van een woning in rekening dienden te worden gebracht, doch een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat dit wel degelijk het geval was. In zoverre verzoekers benadrukken dat het verblijf steeds legaal was, gaan zij er evenzeer aan voorbij dat verweerder rekening hield met de duur van de "*legale vestiging*" in België en de tijdens dit verblijf opgebouwde integratie. Verweerder kon hierop verder in alle redelijkheid de nuancering aanbrengen dat dit verblijfsrecht enkel mogelijk was als gevolg van de door verzoeker gepleegde fraude en aldus het rechtmatig karakter ervan vanaf het begin minstens als aangetast dient te worden beschouwd. Waar zij verder stellen dat de afwezigheid van een crimineel verleden in rekening diende te worden gebracht, merkt de Raad op dat verweerder als dusdanig geenszins wijst op een dergelijk crimineel verleden of zulks in het nadeel van verzoekers heeft gebruikt. Wel heeft verweerder gewezen op het feit dat het verblijfsrecht en in het verlengde de opgebouwde elementen van integratie alsook de scholing enkel konden ontstaan of plaatsvinden als gevolg van de door verzoeker gepleegde fraude waar hij een schijnhuwelijk aanging. Dit betreft bovendien een strafbaar feit. Een afwezigheid van een crimineel verleden op zich maakt nog niet dat de motiveringen als disproportioneel zijn te beschouwen. Waar verzoekers ten slotte nog wijzen op het verlies van alle banden met hun herkomstland merkt de Raad op dat verweerders standpunt dient te worden bijgetreden dat verzoekers in antwoord op de uitnodigingsbrieven niets aanbrachten inzake de sociale en culturele banden met het

herkomstland of het gebrek hieraan. Gelet op dit gegeven en gelet op de vaststelling dat verzoekers het grootste deel van hun leven hebben doorgebracht in hun herkomstland, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder vervolgens oordeelde dat niet blijkt dat er op dit punt bezwaren zouden zijn tegen een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekers beperken zich bovendien op dit punt tot een louter algemene bewering, zonder zulks aannemelijk te maken met een begin van bewijs, minstens een concrete, geloofwaardige toelichting.

De Raad benadrukt dat het verblijfsrecht van de verschillende leden van het gezin werd beëindigd, waardoor – zoals verweerder correct stelt in zijn beslissingen – de gezinseenheid niet wordt verbroken. De Raad stelt verder ook vast dat verzoekers niet overtuigen dat het bestuur op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft geoordeeld door aan te nemen dat het persoonlijke en gezinsleven ook kan worden verdergezet in het herkomstland. Concrete hinderpalen hiervoor worden niet aangebracht dan wel aannemelijk gemaakt. Verzoekers brengen zo ook geen concrete argumenten aan die maken dat verweerder niet in redelijkheid kon aangeven dat een verregaande en onlosmakelijke integratie in de Belgische samenleving aan de hand van de voorgelegde stukken nog niet blijkt en dat, wat de sociale en culturele banden met het herkomstland betreft, evenmin blijkt dat er noemenswaardige bezwaren bestaan tegen een terugkeer. Zoals verweerder ook aangeeft, brachten verzoekers het grootste deel van hun leven door in hun land van herkomst en zijn zij aldaar geboren en opgegroeid.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90).

Wat ten slotte de kinderen betreft, wenst de Raad in de eerste plaats te benadrukken dat het EHRM in zijn arrest Jeunesse t. Nederland stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind evenwel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. In casu kan niet worden voorgehouden als zou het hoger belang van de kinderen op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft zo, gelet het hoger belang van de kinderen, afgezien van de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten zodat de kinderen hun schooljaar kunnen afmaken en daarnaast aangegeven dat de scholing alleen niet opweegt tegen de beëindiging van het verblijfsrecht wegens de gepleegde fraude waar deze scholing enkel heeft plaatsgevonden als gevolg van deze fraude. In de bestreden beslissingen kan daarenboven ook worden gelezen dat de eenheid van het gezin het belangrijkste werd geacht. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder aldus onvoldoende de belangen van hun kinderen in rekening heeft gebracht of in dit verband geen evenwichtige, redelijke afweging heeft doorgevoerd, waar zijzelf zich ook louter beperkten tot het aanbrengen van schoolrapporten van de oudste kinderen, zonder hierbij dan aan te geven dat een verdere scholing in het herkomstland niet mogelijk was of andere concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat niet in redelijkheid van de kinderen kon worden verwacht dat deze hun ouders volgen naar het herkomstland. In dit verband stelt de Raad ook nog vast dat de twee oudste kinderen reeds hebben verbleven in het herkomstland en op 9- dan wel 11-jarige leeftijd met een visum naar België zijn gekomen. Er kan aldus worden aangenomen dat zij een notie hebben van de taal en gebruiken van hun land van herkomst, minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. De tweeling is verder nog jong en zij staan nog maar aan het begin van hun schoolloopbaan. Gelet op hun jonge leeftijd kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er blijkt verder ook niet dat verzoekers geen familieleden meer hebben in het land van herkomst die hun (her)integratie in dit land kunnen vergemakkelijken. Verzoekers wijzen op verschillende rechtsbronnen die het recht op onderwijs voor minderjarigen beschermen, doch brengen op geen enkele wijze concrete argumenten aan dat hun kinderen in het herkomstland geen verder onderwijs kunnen volgen of dat dit recht wat hun kinderen betreft in het gedrang zou komen als gevolg

van de bestreden beslissingen. Voor het overige kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoekers zich, wat het hoger belang van de kinderen betreft, in wezen beperken tot een algemene, eerder theoretische uiteenzetting, zonder concreet toe te lichten waarom in hun situatie de belangen van hun kinderen zouden worden miskend. Aldus maken zij geenszins aannemelijk dat verweerder op dit punt geen evenwichtige en redelijke afweging heeft doorgevoerd.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder geen juist en redelijk evenwicht zou hebben gerespecteerd tussen enerzijds hun persoonlijke en gezinsbelangen, waaronder de hogere belangen van de kinderen, en anderzijds het algemeen belang of dat er in casu sprake is van enige disproportionaliteit.

Wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State betreft, merkt de Raad op dat de geciteerde passage niet is terug te vinden in het aangehaalde arrest van 18 oktober 2016. Daarenboven herhaalt de Raad dat in casu kan worden aangenomen dat een belangenafweging tussen het algemeen belang en de elementen van het privé- en gezinsleven van verzoekers wel degelijk heeft plaatsgevonden. Er blijkt evenmin dat verzoekers dienstig kunnen verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gemotiveerd dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Niet enkel liggen in casu geen beslissingen voor waarbij een beoordeling over de buitengewone omstandigheden in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt doorgevoerd, verzoekers gaan er met deze verwijzing ook volledig aan voorbij dat verweerder net aangeeft dat nog geen verwijderingsmaatregelen worden getroffen teneinde de kinderen toe te laten hun schooljaar af te ronden. Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad wordt herhaald dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat zij niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In de thans voorliggende omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoger belang van de kinderen worden vastgesteld.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS